

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. 8. 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Šulece a soudců JUDr. Jiřího Mádra a JUDr. Zdeňka Šulce odvolání obžalovaného [REDACTED] P [REDACTED] N [REDACTED], narozeného [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v [REDACTED] ze dne 12. 2. 2018, spisová značka [REDACTED] a rozhodl

takto:

K odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. zrušuje ve výroku, jímž okresní soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalovanému zaplatit poškozené J [REDACTED] Ch [REDACTED], nar. [REDACTED], škodu ve výši 278.873 Kč. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se v rozsahu zrušení nově rozhoduje tak, že poškozená J [REDACTED] Ch [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], [REDACTED] zastoupená zmocněncem [REDACTED]. M [REDACTED] M [REDACTED], advokátem společnosti [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], se podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkazuje se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Ve výrocih o vině, trestu a náhradě škody Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, regionální pobočka [REDACTED], pobočka pro [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zůstává napadený rozsudek beze změny.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku a byl za to odsouzen podle § 147 odst. 2

trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku podmíněně. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu odkládá na zkušební dobu 2 (dvou) roků.

2. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, [redacted], pobočka pro [redacted] a [redacted] kraj, [redacted], částku 150 860 Kč a poškozené J. Ch. [redacted], narozené [redacted], bytem [redacted], zastoupené zmocněncem [redacted] M. [redacted] M. [redacted], advokátem společnost [redacted] částku 278 873 Kč.
3. Uvedeného přečinu se dopustil tím, že v přesně nezjištěné době od 13:40 hodin do 14:20 hodin dne 28. ledna 2017 při lyžování na sjezdové trati č. [redacted] ve skiareálu [redacted] ve [redacted] í, okr. [redacted] v místě poblíž horní stanice vleku [redacted] po pravé straně sjezdové trati jako jezdec jedoucí na lyžích nepřízpůsobil rychlost a způsob jízdy svým schopnostem a zkušenostem, terénním, sněhovým a klimatickým podmínkám, výhledovým poměrům a hustotě provozu, tedy celkové situaci na sjezdové trati, aby měl možnost včas a v dostatečné vzdálenosti reagovat i na nenadálou překážku, kdy při jízdě nereagoval na zde jedoucí lyžařku J. Ch. [redacted], nar. [redacted], která jela v pravé části sjezdovky pod ním, a při jejím předjíždění či objíždění do této narazil, v důsledku čehož došlo k jejímu pádu na zem, čímž porušil závazná pravidla pro chování lyžařů na sjezdových tratích vydaná Mezinárodní lyžařskou federací ČSN 01 8027 (FIS) schválené v roce 2002, a to pravidlo číslo 1 - Každý lyžař nebo snowboardista se musí neustále chovat tak, aby neohrožoval nebo nepoškozoval někoho jiného, pravidlo číslo 2 - Každý lyžař nebo snowboardista musí jezdit na dohled. Svou rychlost a svůj způsob jízdy musí přizpůsobit svým schopnostem, terénním, sněhovým a povětrnostním poměrům, jakož i hustotě provozu, pravidlo číslo 3 - Lyžař nebo snowboardista přijíždějící zezadu musí svou jízdni stopu zvolit tak, aby neohrožoval lyžaře jedoucího před ním, pravidlo číslo 4 - Předjíždět se může shora nebo zespodu, zprava nebo zleva, ale vždy jen s odstupem, který poskytne předjížděnému lyžaři či snowboardistovi pro všechny jeho pohyby dostatek prostoru, a ačkoli pravidla FIS nejsou obecně závazným právním předpisem, pro lyžaře na sjezdových tratích jsou závazná a obecně uznávaná a jejich nedodržení se dopustil porušení povinnosti uložené mu ustanovením § 2900 Občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., kdy vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo vlastnictví jiného, přičemž při nárazu došlo k poškození zdraví poškozené, kdy provedeným znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství bylo zjištěno, že jmenovaná utrpěla tříštivou zlomeninu chirurgického krčku levé pažní kosti, zlomeninu obou ramének pravé stydké kosti a šterbinovitou zlomeninu křížové kosti podél pravého křížokýčelního skloubení, kdy tato zranění si vyžádala hospitalizaci v době od [redacted] do [redacted] na Chirurgickém oddělení v Nemocnici [redacted], kde se podrobila operačnímu zákroku ramene, následně byla do [redacted] hospitalizována na Oddělení následné péče v nemocnici ve [redacted] a od [redacted] do [redacted] na rehabilitačním oddělení v [redacted] nemocnici [redacted], kdy po dobu delší než 6 týdnů byla podstatně omezena na obvyklém způsobu života, zejména tím, že do [redacted] nemohla vůbec chodit a byla upoutána na lůžko, nemohla vykonávat ani běžné hygienické potřeby a byla odkázána na pomoc zdravotního personálu, dále trpěla velkými bolestmi pánve a pravé ruky, což bylo eliminováno za pomoci léků, přičemž pracovní neschopnost trvala od [redacted] do [redacted].
4. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, v němž zpochybňoval průběh předmětné srážky s poškozenou tak, jak uzavřel okresní soud. Poukazoval na nutnost zohlednění bodu 5 pravidel FIS, kdy každý lyžař, jenž chce vjet do sjezdové trati nebo se

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

chce po zastavení opět rozjet, se musí rozhlédnout a přesvědčit se, že tak může učinit bez nebezpečí pro sebe či ostatní. Poukazuje na možnost zastavení poškozené před nehodou v pravé části sjezdovky a následné rozjíždění do místa střetu. Zpochybňuje své zavinění a dochází k závěru, že je nereálné, aby ke střetu došlo tak, jak popisuje poškozená. Další výhrady vznáší obžalovaný proti výroku o povinnosti k náhradě škody. Velice podrobně rozebírá jednotlivé položky, které poškozená považuje za důvodné, aby obžalovaný zaplatil a dospívá k závěru, že důkazně jednak nejsou přezkoumatelné a doložené či mu nebyla dána možnost se k těmto důkazům vyjádřit, což platí zejména o znaleckém posudku k výši nemajetkové újmy. Soudu vytýká, že za situace, kdy byl znalecký posudek okresnímu soudu doručen několik dnů před konáním hlavního líčení, měl nalézací soud hlavní líčení odročit, obžalovanému dát možnost se s posudkem seznámit, event. využít služeb dalšího odborníka a hlavní líčení provést až ve chvíli, kdy měl reálnou možnost na znalecký posudek zareagovat. Tím zasáhl soud vážným způsobem do jeho práva na obhajobu. Navrhuje proto v závěru, aby krajský soud zrušil část výroku rozsudku o povinnosti k náhradě škody poškozené a tuto odkázal na občanskoprávní řízení, event. aby věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

5. Poškozená ve svých opakovaných podáních naopak považovala rozsudek okresního soudu za správný a navrhovala, aby soud druhého stupně rozsudek potvrdil, včetně nároku poškozené na náhradu škody v částce 278.873 Kč a dále přiznal poškozené nově uplatněný nárok na náhradu způsobené škody v celkové výši 37.207,07 Kč, jež vznikl během odvolacího řízení.
6. Krajský soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k tomuto závěru :
7. Řízení před okresním soudem proběhlo v souladu s trestním řádem. Okresní soud respektoval ustanovení zajišťující obhajobu obžalovaného, stejně jako ustanovení upravující realizaci jednotlivých důkazů. Okresní soud prováděl dokazování v rozsahu § 2 odst. 5 tr.ř., tedy v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí a ani krajský soud nepovažoval za nutné v rámci odvolacího řízení dokazování jakkoli doplňovat.
8. Jednotlivé důkazy pak okresní soud hodnotil postupem dle § 2 odst. 6 tr. ř. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by se při hodnocení důkazů dopustil nějaké nesprávnosti, že by nějaký důkaz pominul či hodnotil v rozporu s jeho obsahem. Rozpory, které ve věci vyvstaly, překlenul okresní soud úvahami opřenými o objektivně zjištěné skutečnosti.
9. Obžalovaný zaujímá k event. vině rozporuplné stanovisko, kdy např. u hlavního líčení vinu cítí, v odvolání ji naopak zpochybňuje. Obžalovaný se samozřejmě může hájit způsobem, jež uzná za vhodný, toto je jeho právo, právem soudu zase je takto pojatou obhajobu hodnotit v kontextu s dalšími důkazy.
10. Okresní soud zcela důvodně vycházel z výpovědi poškozené, která předmětnou srážku popisovala podrobně a shodně jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení. V jejích výpovědích není rozporu, jsou logické a zapadají do údajů, jež obžalovaný uváděl u hlavního líčení. Totiž, že při výjezdu z oblouku směrem ke středu sjezdovky spatřil pod sebou poškozenou, jež mu de facto zkřížila cestu. Oním zkřížením z pohledu poškozené ovšem byla jízda při pravém okraji sjezdovky formou krátkých obloučků.
11. Nárazu do poškozené zezadu pak odpovídá i výpověď svědka K■■■■, který se dostavil jako člen horské záchranné služby ke zraněním a uvedl, že žena ležela výše směrem do sjezdovky, muž dále pod ní. Svědkovi sdělil, že se chtěl poškozené vyhnout, ale tato změnila směr jízdy.
12. Z pohledu pravidel FIS – mezinárodní lyžařské federace upravující chování lyžařů na sjezdovce třeba vidět, že ze strany obžalovaného došlo k porušení pravidla č. 1 – tedy chovat

se ohleduplně k ostatním lyžařům, pravidla č. 2 o zvládnutí rychlosti a způsobu jízdy, pravidla č. 3 týkající se volby vhodné stopy, neboť lyžař přijíždějící i zezadu musí svou stopu zvolit tak, aby neohrožoval lyžaře jedoucího před ním v jeho způsobu jízdy.

13. Těmto povinnosti obžalovaný nedostál. Jel rychle, měl nedostatečný přehled o dění na sjezdovce a zejména lyžařích pod sebou, takže při výjezdovém oblouku ihned nezareagoval na jízdu poškozené pod ním. Tato se naopak chovala zcela standardně a na srážce nenese žádnou vinu. Okresní soud správně poukázal na to, že neexistuje relevantní údaj pro dílčí tvrzení obžalovaného stran vertikální jízdy poškozené či rozjíždění se od okraje sjezdovky.
14. Obžalovaný je stíhán za nedbalostní jednání. Nedbalost v obou jejích formách (§ 16 odst. 1 písm. a, b) tr. zákoníku) představuje porušení potřebné míry opatrnosti, kterou lze po každém lyžaři na sjezdovce požadovat. Takový požadavek pak vyplývá jak ze subjektivní schopnosti lyžaře, tak objektivních pravidel, v daném případě právě pravidel FIS: Okresní soud důvodně hovoří o vědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
15. Charakter zranění poškozené pak odpovídá těžké újmě na zdraví dle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, což koresponduje jak s lékařskými zprávami, znaleckým posudkem, tak i vlastním vyjádřením poškozené.
16. Za takovéto situace považuje krajský soud právní kvalifikaci jednání obžalovaného jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 tr. zákoníku jako zcela přílehlavou. Odvolací soud nemá výhrad ani k dovození znaků kvalifikované skutkové podstaty dle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku – tedy porušení důležité povinnosti. Pravidla FIS sice nejsou obecně závaznou právní normou, avšak pro lyžaře na sjezdových tratích závazná jsou (např. NS ČR 25Cdo 1506/2004). Dále třeba poukázat na ustanovení § 2900 občanského zákoníku č. 89/2012 o obecné prevenční povinnosti při předcházení škod, jež má s citovanými pravidla FIS přímou souvislost. Lze tak v tomto kontextu konstatovat, že lyžař je povinen přizpůsobit rychlost a způsob jízdy svým schopnostem, celkové situaci v místě (tedy zejména terénním, světelným, povětrnostním podmínkám, výhledovým poměrům, počtu a pohybu ostatních lyžařů či jiných osob), aby měl možnost včas a v dostatečné vzdálenosti reagovat i na nenadálou překážku v jízdě (blížeji např. NS ČR 8 Tdo 68/2010).
17. Pokud nemá krajský soud výhrad k právní kvalifikaci, ztotožňuje se i s uloženým trestem. Zde okresní soud vycházel z ust. § 37 – 39 tr. zákoníku a § 125 odst. 1 věta třetí tr. řádu. V tomto směru hodnotil význam chráněného zájmu, který obžalovaný svým jednáním narušil a kterým je zájem na bezpečnosti jiných osob. Okresní soud nemohl přehlédnout rozsah zranění poškozené a délku jejího léčení. Obžalovanému polehčovala dosavadní bezúhonnost, takže trest odnětí svobody mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu považuje krajský soud za adekvátní zákonným požadavkům.
18. Za správný považuje krajský soud i výrok v adhézním řízení o povinnosti obžalovaného zaplatit Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR částku 150.860 Kč za vynaložené náklady léčení poškozené. Uvedená částka byla specifikována a řádně doložena.
19. Takový závěr ovšem nemohl krajský soud učinit u požadavku na náhradu škody a nemajetkové újmy poškozené J. Ch. Jí požadované položky jsou nekonkrétní a ve svém rozsahu nepřezkoumatelné. Výjimkou je znalecký posudek na bolestné a ztížení společenského uplatnění, jež vypracoval J. B., Tímto posudkem ovšem nebyl proveden řádný procesní důkaz, když postup okresního soudu dle § 213 tr. ř. nelze akceptovat. Na přečtení znaleckého posudku dopadá ustanovení § 211 odst. 5 tr. ř., takže s ohledem na ustanovení § 2 odst. 12 tr. ř. nelze k takovému důkazu přihlížet.

20. Prvotní povinností trestního soudu je rozhodnout o vině a trestu, přičemž dokazování ve věci náhrady škody nesmí přesáhnout únosný rámec adhezního řízení. V posuzovaném případě by bylo nutné ověřovat jednotlivé položky, vyslechnout i znalce, aby se k jeho závěrům mohl vyjádřit též obžalovaný. Navíc sama poškozená požaduje další náklady, jež jí vznikly v průběhu odvolacího řízení.
21. Objektivní a úplné rozhodnutí o jednotlivých položkách bude tudíž otázkou pro civilní soud, kam krajský soud poškozenou J. Ch. vlastním postupem dle § 259 odst. 3 tr. ř. odkázal.
22. Požadavky zmocněnce poškozené pak podléhají režimu § 154 odst. 1, resp. § 154 odst. 2 tr. ř.
23. Ze všech těchto důvodů bylo rozhodnuto jak shora uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Hradec Králové 28. 8. 2018

JUDr. Jan Šulec v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].